



Sygn. akt IV KK 252/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

Protokolant Małgorzata Gierczak

w sprawie **J. B.**

obwinionego o wykroczenie z art. 95 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 lipca 2021r.

na posiedzeniu w trybie art. 535§5 k.p.k.

kasacji wniesionej – na korzyść - przez Prokuratora Generalnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w C. z dnia 07 stycznia 2021r., sygn.

akt: XVIW (...)

**1. uchyla zaskarżony wyrok i uniewinnia J. B. od dokonania
zarzucanego czynu;**

2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. B. został obwiniony o to, że:

- w dniu 19 października 2020r. około godz. 00:55 w C. na ulicy A. kierował pojazdem marki V. o nr rej. (...) nie posiadając przy sobie wymaganego dokumentu
- prawa jazdy,

tj. o popełnienie wykroczenia z art. 95 k.w.

Wyrokiem nakazowym z dnia 7 stycznia 2021r., wydanym w sprawie o sygn. akt: XVIW (...), Sąd Rejonowy w C. uznał J. B. winnym dokonania zarzucanego wykroczenia i na podstawie art. 95 k.w. w zw. z art. 24§1 i 3 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 50,- zł. Ponadto Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania sądowego.

Wyrok nakazowy, wobec braku sprzeciwu stron, uprawomocnił się.

Kasację od powyższego orzeczenia, na korzyść obwinionego, złożył Prokurator Generalny.

Skarżący sformułował zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia art. 93§2 k.p.w. w zw. z art. 2§1 k.w. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że występują przesłanki do rozpoznania sprawy obwinionego w postępowaniu nakazowym i w konsekwencji wydanie w dniu 7 stycznia 2021r. wyroku nakazowego, na mocy którego J. B. został uznany za winnego popełnienia w dniu 19 października 2020r. wykroczenia z art. 95 k.w., polegającego na prowadzeniu po drodze publicznej pojazdu bez posiadanego przy sobie dokumentu prawa jazdy, podczas gdy wobec zmiany z dniem 5 grudnia 2020r. brzmienia art. 38 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2020r., poz. 1517) kierujący pojazdem jest zobowiązany do posiadania przy sobie i okazania na żądanie uprawnionego organu dokumentu stwierdzającego uprawnienie do kierowania pojazdem, ale jedynie innego niż wydane w kraju prawo jazdy. Tym samym, w myśl ustawy obowiązującej w czasie orzekania, zachowanie obwinionego nie realizowało już znamion zarzucanego mu wykroczenia, co nakazywało umorzenie postępowania na podstawie art. 5§1 pkt 2 k.p.w.

Stawiając tak opisany zarzut autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania na podstawie art. 537§2 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w. oraz w zw. z art. 5§1 pkt 2 k.p.w.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Prokuratora Generalnego jest oczywiście zasadna w stopniu wymaganym przez art. 535§5 k.p.k., co umożliwiło jej rozpoznanie na posiedzeniu.

W czasie trwania postępowania toczącego się w niniejszej sprawie doszło do zmiany ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2020r. poz. 1517), mającej istotny wpływ na orzekanie w sprawach o wykroczenia z art. 95 k.w., tj. przepisu sankcjonującego prowadzenie na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu pojazdu nie mając przy sobie wymaganych dokumentów.

Na mocy art. 1 ust. 2 lit. a) ustawy z dnia 14 sierpnia 2020r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw dokonano m.in. zmiany treści art. 38 ust. 1 pkt 1) tej ustawy. Stosownie do nowej regulacji, dokumentem, który obowiązkowo winien mieć przy sobie i okazać na żądanie uprawnionego organu kierujący pojazdem, winien być dokument stwierdzający uprawnienie do kierowania pojazdem inny niż wydane w kraju prawo jazdy albo pozwolenie na kierowanie tramwajem, jeżeli kierujący nie posiada wydanego w kraju prawa jazdy albo pozwolenia na kierowanie tramwajem.

Ustawa nowelizująca w powyższym zakresie weszła w życie z dniem 5 grudnia 2020r.

W dniu wydania rozstrzygnięcia przez Sąd Rejonowy, tj. w dniu 7 stycznia 2021r., obowiązywały już zatem nowe regulacje, a zachowanie J. B. nie realizowało znamion zarzucanego mu wykroczenia. Dostrzegając powyższe Sąd Rejonowy winien, zgodnie z art. 2§1 k.w., zastosować ustawę nową i stosownie do treści art. 62§3 k.p.w. wydać wyrok uniewinniający.

Niewątpliwie w przedmiotowej sprawie doszło zatem do uchybienia wskazywanym przez skarżącego przepisom, a ich naruszenie niewątpliwie miało charakter rażący i miało wpływ na treść zapadłego orzeczenia.

Z tych też przyczyn konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie J. B. od dokonania zarzucanego mu czynu.

O kosztach procesu, w tym wydatkach związanych z rozpoznaniem kasacji, orzeczono na podstawie art. 119§2 pkt. 1 k.p.w.